

מסורת הש"ס

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

ב.

עין משפט
גו מצוה

א א מ"י פ"ג מהל'
שנים הל' די פנני פסין
כ טושי"ג ח"מ ט" קט
ספיק א'
ב ב מ"י ט" ט' הלכה ט'
טושי"ג ט" ט' פ"ד:
ג ג מ"י ט" ט' הלכה י'
טור ט'
ד ד מ"י ט" ט' פ"ד ט'
ספיק א'
ה ה ו מ"י ט" ט' הלכה ט'
והמג ט" ט' פ"ד ט'
ס' קה טפיק א':
ו ו מ"י ט" ט' פ"ד ט'
ספיק ד':
ז ז מ"י פ"ו מהל'
כלאים הל' ז פנני פסין
כט טושי"ג י"ד ט" ט'
ספיק ז':

רבינו גרשום

השותפין דאית להו חזר
בשוחטין ונהירו לחלוק
ולעשות מחיצה: בונין אח
הכותל לאמצע: ג' גורא.
כותל: בדתן ז' פסוק ו' מחיצת
הכרם שפירצה וליה היה לו
שרה הבהרה וליה היה לו
כרם והיה כותל מחיצה
מסקת בין השניה לומר.
ובכשי נפרצה מחיצת כרם
ריש לחוש שלא יחשבו
הדברים ככרם: אומרים לו
כית רין לכפל הכרם גורא.
אז ט"י תמו"ל פסין דיה
מחיצה.

השותפין. כולם נזקקין חלה מסכתא היא כדאמרין בהגוזל
קמח (ב"ק דף קכ.) ובפ"ק דע"ז (דף ו.) ואפי' לא הוי
חלה מסכתא לרין לפרש למה נשנית מסכתא זו אחר ב"מ כדאשכחן
לדייק גמ' ב"מ דק' (דף כ'): מכדי תנא ממכות סליק מ"ש
דקמי שזעות וכן בכמה מקומות
והא דאמר (ב"ק דף קכ.) בתרי מסכתא
אין סדר למשנה היינו לענין מחלוקת
ואח"כ סתם משום דרבי לא שנה
לתלמודיו כסדר המסכתות ופעמים
שנה האחרונה קודם הראשונה ואור"י
דהיינו טעמא משום דקאי אהך פירקא
לדעיל (ב"מ דף קטו:) הבית והעלייה
של ב' שנפלו חולקים בעיניו וכו' וקרי
לכו התם כגמ' שותפין קאמי נמי (ט"ו)
דף קטו:) ב' גנות זו ע"ג זו וזיק
ביניהם דהוי ענין שותפות:

השותפין. שיש להן חצר בשותפות ובמי שניהן פתוחין לטובו
וכל חצרות ששנו חכמים לפני הנמים הן וכוז
תשמישן בחצר: כאמרו. זה ונתן מחלקו חצי מקום עובי הכותל
וכן זה: גייל גויס כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג
המדינה. אם מנהג לבנות בגייל אין
חצירו יכול לומר איני חפץ אלא
גויס: זה ונתן ג' טפחים כו'. שעובי
כותל גייל ו' טפחים ושל גויס חמשה
ושל כפיסין ד' ושל לבניס ג':
לפיכך. הואיל ובתחלה הבנין חייבו
חכמים לבנות בין שניהם אם נפל
הכותל לאחר שנים רבים אין האחד
יכול לומר כל הכותל נבנה בחלקי
ומשלי היו האבנים א"פ"ש שהוחזק
יותר מחצירו וכגון שנפל הכותל
בחלקו דמפרש בגמ' (דף ו.) וכן בגינה.
מחייבין את שניהן לבנות במקום
שהגו לגדור בחלצה: אבל בבקעה.
שדה הלגן: מקום שנהגו כו'. בגמ' [טו:]
מפרש מאי קאמר: ועושה חוסי
מכוח. מפרש בגמ' [טו:] ועושה חוסי
מכלן ומכלן. להודיע שעושה
עשאוהו: גמ' גורא. כותל: כ' דסמן.
דקרי תנא לגורא מחיצה: מחיצת
הכרם. שסמן לשדה הלגן של
חצירו: אומר לו. לצעל הכרם גדור
אתה שלא יאסרו פניך את תבואת
השדה משום כלאים לפי שסמן צעל
השדה את זרעיו סומן לגדר דתמן
בפרק שני (דף טו.) היה גדר
ביניהם זה סומן לגדר מכלן את
אילנותיו זה סומן לגדר את זרעיו
מכלן ושאיין זה גדר תמן ב' שני
[טו:] לא ישע אדם אילן סומן לשדה
חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות
די עזרת הכרם דבהכי הוי כלאים:

אשרצו לעשות מחיצה בחצר בונין את הכותל
באמצע מקום שנהגו לבנות גייל גויס כפיסין
לבינין בונין יהכל כמנהג המדינה (טו) גייל יזה
נותן ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים בגויס זה
נותן טפחיים ומחצה וזה נותן טפחיים ומחצה
בכפיסין זה נותן טפחיים וזה נותן טפחיים
בלבינין זה נותן טפח ומחצה וזה נותן טפח
ומחצה ילפיכך אם נפל הכותל במקום
והאבנים של שניהם יוכן בגינה מקום שנהגו
לגדור מחייבין אותו יאבל בבקעה ימקום שנהגו
שלא לגדור אין מחייבין אותו אלא אם רצה כונס
לתוך שלו ובונה ועושה חוית מבחוץ ילפיכך
אם נפל הכותל המקום והאבנים שלו אם עשו
מדרע שניהם בונין את הכותל באמצע ועושה
חוית מכאן ומכאן לפיכך אם נפל הכותל
המקום והאבנים של שניהם: גמ' כרורה מאי
מחיצה גורא כ' כרתניא מחיצת הכרם שנפרצה
אומר לו גדר חזרה ונפרצה אומר לו גדר
נתיאיש

השותפין. שיש להן חצר בשותפות ובמי שניהן פתוחין לטובו
וכל חצרות ששנו חכמים לפני הנמים הן וכוז
תשמישן בחצר: כאמרו. זה ונתן מחלקו חצי מקום עובי הכותל
וכן זה: גייל גויס כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג
המדינה. אם מנהג לבנות בגייל אין
חצירו יכול לומר איני חפץ אלא
גויס: זה ונתן ג' טפחים כו'. שעובי
כותל גייל ו' טפחים ושל גויס חמשה
ושל כפיסין ד' ושל לבניס ג':
לפיכך. הואיל ובתחלה הבנין חייבו
חכמים לבנות בין שניהם אם נפל
הכותל לאחר שנים רבים אין האחד
יכול לומר כל הכותל נבנה בחלקי
ומשלי היו האבנים א"פ"ש שהוחזק
יותר מחצירו וכגון שנפל הכותל
בחלקו דמפרש בגמ' (דף ו.) וכן בגינה.
מחייבין את שניהן לבנות במקום
שהגו לגדור בחלצה: אבל בבקעה.
שדה הלגן: מקום שנהגו כו'. בגמ' [טו:]
מפרש מאי קאמר: ועושה חוסי
מכוח. מפרש בגמ' [טו:] ועושה חוסי
מכלן ומכלן. להודיע שעושה
עשאוהו: גמ' גורא. כותל: כ' דסמן.
דקרי תנא לגורא מחיצה: מחיצת
הכרם. שסמן לשדה הלגן של
חצירו: אומר לו. לצעל הכרם גדור
אתה שלא יאסרו פניך את תבואת
השדה משום כלאים לפי שסמן צעל
השדה את זרעיו סומן לגדר דתמן
בפרק שני (דף טו.) היה גדר
ביניהם זה סומן לגדר מכלן את
אילנותיו זה סומן לגדר את זרעיו
מכלן ושאיין זה גדר תמן ב' שני
[טו:] לא ישע אדם אילן סומן לשדה
חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות
די עזרת הכרם דבהכי הוי כלאים:

השותפין. שיש להן חצר בשותפות ובמי שניהן פתוחין לטובו
וכל חצרות ששנו חכמים לפני הנמים הן וכוז
תשמישן בחצר: כאמרו. זה ונתן מחלקו חצי מקום עובי הכותל
וכן זה: גייל גויס כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג
המדינה. אם מנהג לבנות בגייל אין
חצירו יכול לומר איני חפץ אלא
גויס: זה ונתן ג' טפחים כו'. שעובי
כותל גייל ו' טפחים ושל גויס חמשה
ושל כפיסין ד' ושל לבניס ג':
לפיכך. הואיל ובתחלה הבנין חייבו
חכמים לבנות בין שניהם אם נפל
הכותל לאחר שנים רבים אין האחד
יכול לומר כל הכותל נבנה בחלקי
ומשלי היו האבנים א"פ"ש שהוחזק
יותר מחצירו וכגון שנפל הכותל
בחלקו דמפרש בגמ' (דף ו.) וכן בגינה.
מחייבין את שניהן לבנות במקום
שהגו לגדור בחלצה: אבל בבקעה.
שדה הלגן: מקום שנהגו כו'. בגמ' [טו:]
מפרש מאי קאמר: ועושה חוסי
מכוח. מפרש בגמ' [טו:] ועושה חוסי
מכלן ומכלן. להודיע שעושה
עשאוהו: גמ' גורא. כותל: כ' דסמן.
דקרי תנא לגורא מחיצה: מחיצת
הכרם. שסמן לשדה הלגן של
חצירו: אומר לו. לצעל הכרם גדור
אתה שלא יאסרו פניך את תבואת
השדה משום כלאים לפי שסמן צעל
השדה את זרעיו סומן לגדר דתמן
בפרק שני (דף טו.) היה גדר
ביניהם זה סומן לגדר מכלן את
אילנותיו זה סומן לגדר את זרעיו
מכלן ושאיין זה גדר תמן ב' שני
[טו:] לא ישע אדם אילן סומן לשדה
חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות
די עזרת הכרם דבהכי הוי כלאים:

השותפין. שיש להן חצר בשותפות ובמי שניהן פתוחין לטובו
וכל חצרות ששנו חכמים לפני הנמים הן וכוז
תשמישן בחצר: כאמרו. זה ונתן מחלקו חצי מקום עובי הכותל
וכן זה: גייל גויס כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג
המדינה. אם מנהג לבנות בגייל אין
חצירו יכול לומר איני חפץ אלא
גויס: זה ונתן ג' טפחים כו'. שעובי
כותל גייל ו' טפחים ושל גויס חמשה
ושל כפיסין ד' ושל לבניס ג':
לפיכך. הואיל ובתחלה הבנין חייבו
חכמים לבנות בין שניהם אם נפל
הכותל לאחר שנים רבים אין האחד
יכול לומר כל הכותל נבנה בחלקי
ומשלי היו האבנים א"פ"ש שהוחזק
יותר מחצירו וכגון שנפל הכותל
בחלקו דמפרש בגמ' (דף ו.) וכן בגינה.
מחייבין את שניהן לבנות במקום
שהגו לגדור בחלצה: אבל בבקעה.
שדה הלגן: מקום שנהגו כו'. בגמ' [טו:]
מפרש מאי קאמר: ועושה חוסי
מכוח. מפרש בגמ' [טו:] ועושה חוסי
מכלן ומכלן. להודיע שעושה
עשאוהו: גמ' גורא. כותל: כ' דסמן.
דקרי תנא לגורא מחיצה: מחיצת
הכרם. שסמן לשדה הלגן של
חצירו: אומר לו. לצעל הכרם גדור
אתה שלא יאסרו פניך את תבואת
השדה משום כלאים לפי שסמן צעל
השדה את זרעיו סומן לגדר דתמן
בפרק שני (דף טו.) היה גדר
ביניהם זה סומן לגדר מכלן את
אילנותיו זה סומן לגדר את זרעיו
מכלן ושאיין זה גדר תמן ב' שני
[טו:] לא ישע אדם אילן סומן לשדה
חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות
די עזרת הכרם דבהכי הוי כלאים:

הגרות הב"ח

(א) בפשטה בגייל זה טמן:
(ב) תש"י דיה אומר וכו':
דורא המקום:

מוסף רש"י

כפיסין. פסיתין פ"ו חגיגה:
טו. בחיצת הכרם. קיימא
לן היה נדר כניסין זה סומן
ועיס לגדר תמן זה סומן
פסיתין לגדר תמן וכו':
אומר לו גדר. שלא
יסיף המינחה חלה מחיצת
צעד המחיצה חלילה וחס
[טו:]

השותפין. שיש להן חצר בשותפות ובמי שניהן פתוחין לטובו
וכל חצרות ששנו חכמים לפני הנמים הן וכוז
תשמישן בחצר: כאמרו. זה ונתן מחלקו חצי מקום עובי הכותל
וכן זה: גייל גויס כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג
המדינה. אם מנהג לבנות בגייל אין
חצירו יכול לומר איני חפץ אלא
גויס: זה ונתן ג' טפחים כו'. שעובי
כותל גייל ו' טפחים ושל גויס חמשה
ושל כפיסין ד' ושל לבניס ג':
לפיכך. הואיל ובתחלה הבנין חייבו
חכמים לבנות בין שניהם אם נפל
הכותל לאחר שנים רבים אין האחד
יכול לומר כל הכותל נבנה בחלקי
ומשלי היו האבנים א"פ"ש שהוחזק
יותר מחצירו וכגון שנפל הכותל
בחלקו דמפרש בגמ' (דף ו.) וכן בגינה.
מחייבין את שניהן לבנות במקום
שהגו לגדור בחלצה: אבל בבקעה.
שדה הלגן: מקום שנהגו כו'. בגמ' [טו:]
מפרש מאי קאמר: ועושה חוסי
מכוח. מפרש בגמ' [טו:] ועושה חוסי
מכלן ומכלן. להודיע שעושה
עשאוהו: גמ' גורא. כותל: כ' דסמן.
דקרי תנא לגורא מחיצה: מחיצת
הכרם. שסמן לשדה הלגן של
חצירו: אומר לו. לצעל הכרם גדור
אתה שלא יאסרו פניך את תבואת
השדה משום כלאים לפי שסמן צעל
השדה את זרעיו סומן לגדר דתמן
בפרק שני (דף טו.) היה גדר
ביניהם זה סומן לגדר מכלן את
אילנותיו זה סומן לגדר את זרעיו
מכלן ושאיין זה גדר תמן ב' שני
[טו:] לא ישע אדם אילן סומן לשדה
חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות
די עזרת הכרם דבהכי הוי כלאים:

נתיאיש